

Arrest

nr. 233 877 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen in 2013 met een visum voor kort verblijf.

1.2. Zij diende op 6 september 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 15 oktober 2019 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.09.2019 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

G., S. S. (R.R.: …)

nationaliteit: Nepal

geboren te K. op 23.06.1941

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G. S. S. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 10.10.2019)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(…)”

1.4. Op dezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De mevrouw,

Naam + voornaam: G., S. S.

geboortedatum: 23.06.1941

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 09.09.2019 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G. S. S. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 10.10.2019).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Dat integendeel tot wat door de Minister werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 09.09.2019.

Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard.

Verzoekster wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III.1. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoening van verzoekster.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekster en dit in haar geheel te onderzoeken.

Men zou het dossier moeten beoordelen met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch men neemt een beslissing zonder onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekster en haar mogelijkheden in haar land van herkomst.

In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-adviseur over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies. Verwerende partij dient te begrijpen dat het nemen van een beslissing en het opstellen van een medisch advies een accurate en belangrijke taak is.

In het Medisch attest van de behandelend arts staat duidelijk vermeld dat de steun van haar zoon noodzakelijk is voor de verdere opvolging van verzoekster.

In het medisch advies, gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt hierover gemotiveerd dat de steun van haar zoon normaal is in het verwerken van het rouwproces. Indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal, zal de steun van haar zoon wegvallen en zal zij hierop niet kunnen rekenen.

Sinds het overlijden van haar echtgenoot, heeft verzoekster geen enkel steunpunt meer in Nepal. Zij is momenteel 78 jaar oud. Familie heeft verzoekster niet meer in Nepal en haar kennissen hebben allen deze leeftijd waardoor het voor hen, indien zij nog in leven zijn, onmogelijk zou zijn om de zorg voor verzoekster op te nemen.

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de negatieve beslissing geen afzonderlijke motivering opneemt in haar inhoud en enkel verwijst naar het bijgaand medisch verslag om te kunnen stellen dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, neemt verzoekster aan dat het medisch verslag aldus de grondslag is voor de negatieve beslissing.

De motiveringsverplichting stelt dat de beslissing pertinent dient te zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) ging op 24 maart 2014 dieper in op de beoordelingsvrijheid en motiveringsplicht van de DVZ-arts. Wanneer een weigering van medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) gebaseerd is op een advies van de DVZ-arts dat tegengesteld is aan het medisch attest van de behandelend geneesheer, dan moet de DVZ-arts zijn advies voldoende concreet en pertinent motiveren.

De Raad van State (RvS) bevestigde op 18 september 2013 deze rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert geen verminderde motiveringsplicht. De motivering van administratieve beslissingen moet beoordeeld worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier. De motivering moet daadkrachtig zijn, dit wil zeggen voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig.³ Alles hangt af van de mate waarin de DVZ-

arts voldoende concreet en pertinent antwoordt op de medische elementen van het dossier en of DVZ wettelijke gronden heeft voor een weigering.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van compleet verkeerde feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster heeft afgewezen en bovendien onredelijk en uiterst onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van feitelijke gegevens en elementen.

De motivering is niet pertinent, noch draagkrachtig en kan de negatieve beslissing niet rechtvaardigen.

Zoals hierboven reeds aangehaald, stelt men over de steun van haar zoon dat dit normaal is in het rouwproces en in het verwerken van het overlijden van haar echtgenoot, doch deze steun zal wegvallen indien zij dient terug te keren naar Nepal. Hier wordt geen rekening mee gehouden in de beslissing van verzoekster.

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid, is tevens absoluut onredelijk en schendt duidelijk de motiveringsverplichting die op verwerende partij rust.

Het is onredelijk dat verwerende partij blijkbaar geen kennis heeft genomen van het medisch verslag en toch zomaar een negatieve beslissing neemt. Het mag van verwerende partij verwacht worden dat zij met enige redelijkheid een beslissing neemt en dat zij op een evidente wijze gebruik maakt van haar beoordelingsmarge die zij heeft bij het nemen van een beslissing. Men heeft hier niet op een correcte manier gebruik gemaakt van zijn beleidsvrijheid.

Dat gelet op deze verregaande schendingen, de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige aandoening lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

In het advies, gevoegd bij het beroep, van de arts-attaché zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst.

Gezien haar leeftijd, m.n. 78 jaar, wat boven de levensverwachting is te Nepal, zal zij op zichzelf aangewezen en zal zij geen verzekering kunnen afsluiten.

Ook raadpleegde de arts-attaché MEDCIO, doch in zijn disclaimer wordt vermeld (voetnoot 1) dat: “de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst.”

MedCOI is een databank die niet voor het publiek toegankelijk is waardoor verzoekster niet kan nagaan of deze informatie wel op haar van toepassing is.

Bij de nummer en casus gehaald uit het MedCOI staat geen bijkomende informatie.

Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekster in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift!

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

“In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoekster inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoekster uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat “(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”.

Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Zie ook arrest nr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

“Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.”

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle noodzakelijke medicatie, leeftijd, geheel van aandoeningen en de mogelijkheden van verzoekster om zich toegang tot deze noodzakelijke medicatie/behandeling te verschaffen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhaalt en voegt in haar verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, waarmee zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht kan *in casu* niet los worden gezien van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De eerste bestreden beslissing steunt *in casu* op het medisch advies van de arts-adviseur C.B. van 10 oktober 2019 waarnaar in de eerste bestreden beslissing verwezen wordt en dat samen met die bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend. Opdat een motivering door verwijzing kan worden aanvaard, is onder andere vereist dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde ter kennis is gebracht en dat het stuk waarnaar wordt verwezen zelf afdoende gemotiveerd is (RvS 6 december 2019, nr. 246.324).

Het medisch advies luidt als volgt:

“(…)

Geachte mevrouw,

[…]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 6-9-2019.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Standaard Medisch getuigschrift d.d. 18-7-2019 van Dr. D. N., huisarts, met de volgende informatie:*
 - o *Slechthorende dame*
 - o *Depressie sinds overlijden van echtgenoot met suïcidale neiging tot gevolg*
 - o *Behandeling met Sertraline*
 - o *Duur van de behandeling 5-10 jaar*
 - o *Verzorging door zoon*

Uit de summiere medische documentatie kunnen we het volgende besluiten:

- *Het betreft hier een dame van heden 78 jaar, afkomstig uit Nepal, die een rouwproces met depressie doormaakt na het overlijden van de echtgenoot. Dit is op zich geen echte pathologie maar een normaal proces na het overlijden van een partner. De vermelde suïcidaliteit of de wens om niet verder te leven is eveneens verbonden aan dit rouwproces en een symptoom van verwerking*
- *Er worden geen bewijzen geleverd van nood aan intensieve therapie noch van het uitvoeren van intensieve opvolging of gespecialiseerde ondersteuning*
- *Als medicatie neemt zij Sertraline, een antidepressivum*
- *De steun van haar zoon is normaal in het verwerken van het rouwproces; er wordt geen enkel argument aangevoerd dat betrokkene speciale zorg nodig heeft*

In algemene conclusie stellen we dat betrokkene geen specialistische medische zorg nodig heeft en als ondersteuning van het rouwproces Sertraline als medicatie toegediend krijgt.

Een medische tegenindicatie tot reizen wordt in het dossier niet vermeld.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

- *Aanvraag Medcoi van 21-8-2018 met het unieke referentienummer 11478*

Toont aan dat een huisarts beschikbaar is evenals de noodzakelijke medicatie Sertraline

(…)

Zo nodig is ook gespecialiseerde begeleiding mogelijk.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de depressie bij betrokkene, een dame van heden 78 jaar afkomstig uit Nepal in haar thuisland kan opgevolgd worden en verder behandeld kan worden vermits de zorg door een huisarts zoals heden beschikbaar is evenals de noodzakelijke medicatie.

Vanuit het oogpunt van beschikbaarheid van zorg is er geen tegenindicatie tot terugkeer naar het thuisland.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat de zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De organisatie van de gezondheidszorg is veelal in private handen. In 2007 introduceerde de overheid een gratis gezondheidszorg die over de jaren gradueel werd ingesteld. Initieel richt men zich vooral op de armen en minder begoeden om verder uit te breiden naar alle burgers. Deze gratis gezondheidszorg richt zich vooral in eerste instantie op de eerst beschreven eerste lijn met de speciale aandacht voor de zorg voor moeder en kind. In 2014 werd een nieuwe gezondheidspolitiek goedgekeurd met als voornaamste doel "het recht op gezondheid als een basisrecht te erkennen voor elke burger". Door deze politiek werd de lijst van essentiële geneesmiddelen die gratis verstrekt v/orden uitgebreid. De patiënt dient zich wel te richten tot publieke instellingen. In 2015 werd een volledig nieuw systeem van sociale zekerheid opgestart met aanpassing van de tarieven en gratis zorg in overheidsinstellingen.

Naast de voorzieningen voor de gezondheidszorg werd ook een sociaal systeem opgezet met tegemoetkoming bij ouderdom (pensioen), weduwen, arbeidsongeschiktheid, een vergoeding bij ziekte, bevalling en een geboortepremie en een toelage voor begravenissen.

Naast de lijst van essentiële geneesmiddelen die volledig terugbetaald zijn, zijn er ook lijsten met beperkte terugbetaling. Op deze lijst staan zowel middelen voor banale aandoeningen als voor kanker. In 2014 heeft de overheid ook een set van maximum prijzen vastgesteld voor consultatie en behandelingen.

Als weduwe krijgt betrokkene een uitkering. Er is geen noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Nepal, het land waar zij tot vorig jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Nepal. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Nepal).

(...)"

2.2.1. Verzoekster voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de steun van haar zoon noodzakelijk is voor de verdere opvolging van verzoekster. Zij wijst erop dat de steun van haar zoon belangrijk is in haar rouwproces en dat deze zal wegvallen indien zij dient terug te keren naar Nepal. Verder uit verzoekster nog kritiek met betrekking tot de beschikbaarheid van de nodige zorgen in het land van herkomst.

Uit het door verzoekster ingediende standaard medisch getuigschrift van 10 juli 2019 blijkt dat als diagnose "depressie" werd vastgesteld sedert het overlijden van verzoeksters echtgenoot. Er werd

toegevoegd dat er sprake is van suïcidale neiging en dat alleen haar zoon haar kan helpen. Als medicatie werd Sertraline vermeld.

Verzoekster voert aan dat indien het medisch advies tegenstrijdig is aan de bevindingen van de behandelende arts, bijkomend gemotiveerd moet worden. De Raad merkt echter op dat *in casu* niet blijkt dat de arts-adviseur tot een andere conclusie komt dan de behandelende geneesheer. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt niet dat er sprake zou zijn van een intensieve therapie of bepaalde gespecialiseerde opvolging en ondersteuning. Uit het standaard medisch getuigschrift kan evenmin worden afgeleid dat er nood is aan mantelzorg. De arts-adviseur stelde vast dat de steun van de zoon normaal is in het verwerken van verzoeksters rouwproces, maar dat er geen element van speciale medische zorg wordt vermeld. De stukken waarnaar de arts-adviseur verwijst, werd toegevoegd aan het administratief dossier zodat de Raad en verzoekster kennis hebben van de inhoud ervan.

Waar verzoekster vervolgens kritiek uit op de betrouwbaarheid van de MedCOI-databank en de mate waarin de informatie kan geverifieerd worden, wordt in het medisch advies vermeld dat het MedCOI-project een project is rond uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvorming en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische COI (*country of origin information*); het MedCOI-project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA), telt 15 partners (14 Europese landen en het *International Centre for Migration Policy Development*) en wordt gefinancierd door het *European Asylum, Migration and Integration Fund* (AMIF). Lokale artsen, wiens identiteit beschermd wordt, werden gevonden door selectie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en zijn ambassades in het buitenland. Zij werden vervolgens contractueel aangenomen door het BMA. Deze dokters bezorgen de informatie over de beschikbaarheid van behandelingen in de landen waar ze actief zijn.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster kritiek opwerpt die hypothetisch van aard is. Zij citeert rechtspraak van de Raad en het EHRM en vervolgt dat haar aanvraag niet uitgebreid of zorgvuldig werd onderzocht. Zij slaagt er evenwel niet in aan te duiden waarom het oordeel dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is, *in casu* tekort schiet. Verzoekster geeft in het middel uitgebreid uiting aan haar ongenoegen met betrekking tot het advies van de arts-adviseur; hiermee maakt zij evenwel nog geen schending van de aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen aannemelijk. Verzoekster heeft algemene bemerkingen met betrekking tot de werking van het MedCOI-project, zonder dat zij daarbij ook effectief iets inbrengt tegen de inhoud van de informatie die blijkt uit de verslagen van MedCOI. Het loutere gegeven dat het MedCOI-project samenwerkt met dokters die anoniem blijven, doet bovendien geen afbreuk aan de inhoud van de door dit project (dat zelf sterk gereguleerd is, en onder toezicht staat van het AMIF) aangeleverde informatie. Bovendien is de informatie van het MedCOI-project terug te vinden in het administratief dossier, zodat verzoekster de inhoud ervan kan toetsen en desgevallend weerleggen.

Ook met betrekking tot de toegankelijkheid motiveert de bestreden beslissing dat er sinds 2015 in Nepal een nieuw systeem van sociale zekerheid werd opgestart met aanpassing van tarieven en gratis zorg in overheidsinstellingen. Er wordt ook een sociaal systeem opgezet met tegemoetkoming bij ouderdom, weduwen, e.d. Er zijn lijsten met essentiële geneesmiddelen die volledig worden terugbetaald en lijsten met beperkte terugbetaling. Verder wordt ook gemotiveerd dat verzoekster als weduwe een uitkering krijgt en dat er geen noodzaak is tot mantelzorg. De arts-adviseur wijst er tenslotte op dat verzoekster tot vorig jaar in Nepal verbleef, zodat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij niet terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen voor (tijdelijke) opvang of hulp.

Verzoekster beperkt zich hier te verwijzen naar haar hoge leeftijd, en dat zij zich om die reden niet zal kunnen verzekeren in Nepal. Zij beperkt zich hiermee echter tot een loutere bewering. Zij beperkt zich echter tot algemene verklaringen, niet van aard om de vaststellingen van de arts-adviseur te weerleggen.

Verzoekster slaagt er niet in de motieven, weergegeven in het medisch advies, dat verzoekster in staat is om te reizen, en de motieven betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling en opvolging in Nepal, te weerleggen.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en zet uiteen als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen artikel 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal.

IV.1. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet kan terug keren naar Nepal, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt ook de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoekster, dient dan ook vernietigd te worden.

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoekster.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van haar aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd in het verleden reeds meermaals getroffen door natuurrampen die het land in puin hebben achtergelaten. Miljoenen mensen zijn hierdoor op straat terechtgekomen door de vernieling van hun huizen. De heropbouw bleek geen sinecure nu de financiële middelen van het land het ook de wensen overlaat.

Hier in België heeft verzoekster rust en stabiliteit gevonden en heeft zij haar zoon waarop zij kan terugvallen na het overlijden van haar echtgenoot. In het land van herkomst heeft verzoekster geen enkele mogelijkheid en zal zij worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM. Zelfs een tijdelijke terugkeer is niet mogelijk. Zij heeft daar geen sociaal noch een financieel opvangnet, waardoor een schending van artikel 3 EVRM zich aldus zal manifesteren.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster kan hier terugvallen op haar zoon, wat reeds meermaals werd aangehaald in huidig beroepsverzoekschrift.

De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.3.2. Wat betreft de schending van de hoorplicht merkt de Raad op dat verzoekster pas een belang heeft bij haar grief wanneer zij aantoont dat, indien zij was gehoord, de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen. Zij duidt geen concrete elementen aan die zij had willen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Immers, zoals hierna zal blijken, beroept zij zich enkel op elementen die reeds aan bod kwamen in de eerste bestreden beslissing waarin een antwoord werd geformuleerd op de elementen die verzoeksters individuele situatie kenmerken. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

2.3.3. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoekster dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle informatie in het dossier van verzoekster en verklaart zij dat zij voor de noodzakelijke mantelzorg uitsluitend op haar zoon, die in België woont, kan rekenen. Met dit argument valt zij terug op hetgeen zij ook reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf had aangehaald. Uit het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing op deugdzame wijze had vastgesteld dat verzoekster slechts sinds zeer kort in België verblijft en het

zeer onwaarschijnlijk is dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen beroepen op familie, vrienden of kennissen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar. Verzoekster kan dus bezwaarlijk volhouden dat niet werd gemotiveerd over de vraag of zij in haar land van herkomst een familieleven kan verderzetten, rekening houdende met haar individuele situatie, temeer nu zij pas sedert kort in België verblijft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk waarom in het bevel om het grondgebied te verlaten hierover opnieuw zou moeten worden gemotiveerd. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij betoogt dat uitsluitend haar zoon kan instaan voor haar opvang en mantelzorg, nu zij zich beperkt tot de blote bewering dat zij in Nepal niemand meer heeft. Verzoekster toont op deze gronden dan ook niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezins- of familieleven in het land van herkomst of elders, temeer nu zij ook niet aantoonde dat en om welke reden haar dochter haar desgevallend niet zou kunnen vergezellen.

2.3.4. Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat verzoekster ook wat deze vermeende schending betreft geen andere elementen aanhaalt dan deze die betrekking hebben op haar medische situatie. Zoals bij de bespreking van het eerste middel is gebleken, heeft verzoekster niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Dat hierover *in casu* andermaal zou moeten worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT